

H L A S MUČEDNÍKŮ

ČLEN
MEZINÁRODNÍ
KŘESŤANSKÉ
ASOCIACE
ICA

MUČEDNÍCI KŘESŤANSKÉ VÍRY
/SKRYTÉ KAMENY V NAŠICH ZÁKLADECH/
PAUL SCHNEIDER (1897–1939)

Paul Schneider byl ordinovaným německým farářem. Nebyl významným teologem, kazatelem nebo evangelistou. Nikdo by o něm asi neslyšel, kdyby nebylo skutečnosti, že se stal odpůrcem nacistické bezbožnosti a byl zavražděn v koncentračním táboře jako mučedník víry v Krista.

Paul Schneider se narodil v roce 1897 jako syn vesnického faráře, který malého Paula učil poslušnosti Božího slova. Tuto poslušnost si udržel po zbytek svého života. V osmadvaceti letech se stal pomocným farářem v Essen-Alstadt a zanedlouho, po smrti svého otce, přijal místo pastora v Hochehelheimu.

Když se v Německu dostali k moci nacisté, dostával se Schneider do stále hlubšího konfliktu s přívrženci Národně socialistické strany. Ačkoli mu někteří starší ve sboru oponovali, neboť se nacistů báli, farář Schneider trval na tom, že ti, kdo navštěvují bohoslužby, by měli žít podle evangelia, a to i včetně těch, kteří jsou členy NSDAP. Kdo tak nečiní, má být podroben církevní kázní. Kvůli malé podpoře členů sboru byl v roce 1934 nucen na své místo rezignovat a přijal kazatelskou službu v Dickenschiedu.

I když byl v novém působišti přijat s velkým nadšením, klid netrval příliš dlouho. Zhruba o rok později, při pohřbu jistého mladíka, napomenul jednoho z místních nacistických vůdců, který u hrobu zemřelého prohlásil, že pohřbíváný je zaplán do „útočných armád nebes“. O tři dny později byl Schneider zatčen a na týden uvězněn. Propuštěn byl na základě protestů mnoha místních obyvatel. Tehdy úřadům napsal, že pokud má být zachován mír mezi církví a státem, musí Strana

pokračování na str. 1

2

2005

*Pamatujte na vězně,
jako byste byli
uvězněni s nimi;
pamatujte na ty,
kdo trpí, vždyť i vás
může potkat utrpení.*

ŽIDŮM 13,3

NAKLADATELSTVÍ STEFANOS NABÍZÍ:

- Rasooli & Allan – *Lékař z Kurdistánu*
Příběh o obrácení muslimského mullaha.
A5, 134 stran, cena 67 Kč.
- Richard Wurmbrand – *Vítězná víra*
Inspirující čtení na téma křesťanské víry a svědectví. 12×18 cm, 176 stran, cena 110 Kč.
- Ken Anderson – *Smělý jako beránek*
Životní příběh známého čínského křesťanského disidenta. A6, 170 stran, váz. 127 Kč.
- Pavel Rejchrt – *Dvanáct kázání*
Sbírka kázání českého malíře, básníka a literáta z posledních deseti let, ve kterých se autor zamýšlí nad duchovní situací současného křesťanstva i společnosti.
Váz. brožura, 14×19 cm, 96 stran, 137 Kč.
- John Bunyan – *Milost přehojná*
Duchovní autobiografie Johna Bunyana.
11,5×17,5 cm, 192 stran, cena 147 Kč.
- John R. Weinlick – *Hrabě Zinzendorf*
Životní příběh hraběte Mikuláše Ludvíka Zinzendorfa, nejvýznamnějšího představitele Obnovené Jednoty bratrské. Vázaná brožura, 12×19 cm, 232 stran, cena 165 Kč.
- Hermann Hartfeld – *Víra navzdory KGB*
Autentické vyprávění o pronásledování křesťanů v Sovětském svazu v šedesátých letech.
12×19 cm, 304 stran, cena 167 Kč.
- Richard Wurmbrand – *Kristus na židovské cestě*
Autor – sám židovského původu – uvažuje na židovské téma.
12×18 cm, 248 stran, cena 165 Kč.
- Sam Wellman – *William Carey*
Kniha o životě anglického misionáře v Indii.
Vázaná brožura, 12×19 cm, 160 stran, cena 157 Kč.
- Milena Kolmanová – *Kruh z maličkých*
Povídky evangelické spisovatelky z prostředí lyrické jihočeské krajiny z období válečných a poválečných let. Vázaná, 11,5×17,5 cm, 160 stran, cena 137 Kč.
- Mike Fearon – *Martin Luther*
Beletrizovaná biografie jedné z klíčových postav historie křesťanství.
Vázaná brožura, 12 × 19 cm, 112 stran, cena 155 Kč.
- Anatolij Granovskij – *Byl jsem agentem NKVD*
Memoáry agenta sovětské tajné služby, působícího krátce také v poválečném Československu.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 stran, cena 235 Kč.
- Tom White – *Akce Kuba*
Po sedmnácti měsících vězení na Kubě vypráví autor vzrušující příběh církve trpící za „třtinovou oponou“.
A6, 230 stran, cena 73 Kč.
- Darlene Deiblerová-Roseová – *Ve stínu vycházejícího slunce*
Podivuhodný příběh americké misionářky v japonském zajetí za druhé světové války.
Vázaná s přebalem, 12×19 cm, 288 str., cena 238 Kč.
- Richard Wurmbrand – *Vězeňské zdi kdyby promluvíly*
Autorova kázání, sestavená na samovazbě, která jsou pozoruhodným a jedinečným dokumentem o hlubinách křesťanské víry uprostřed nelidského teroru a zoufalství.
Vázaná, 12×18 cm, 136 stran, cena 175 Kč.

Nabízené knihy z nakladatelství STEFANOS si můžete objednat na naší adrese, uvedené na zadní straně obálky. Poštovné ani balné není účtováno.

Richard Wurmbrand napsal...

BŮH JE SOUŽEN (Izajáš 53,4)

*„...nyní, když jsme
byli ospravedlněni
prolítím jeho krve,
budeme skrze něho
zachráněni od
Božího hněvu“
(ŘÍMANŮM 5,9)*

Draží bratři a sestry!

Tisíce křesťanů byly uvrženy do vězení a mnozí z nás byli považováni za nebezpečnější než ostatní. Proto nás izolovali na samovazbách. Během této doby jsme nedělali nic jiného, než že jsme hleděli do jednoho místa na zdi. Byli jsme strašlivě zesláblí a často jsme nedokázali udělat ani těch několik kroků, na které bylo v cele místo. Denně, po sedmáct hodin, jsme nedělali nic jiného, než koukali do jednoho místa na zdi.

Týdny ubíhaly. Měsíce ubíhaly. Léta ubíhala. Jaro, léto, podzim a zima mýjely a opět přicházely. Děti se rodily a lidé umírali. Nevěděli jsme nic o tom, co se děje kolem nás. A tak spousta našich bratří neměla co na práci, jen se dívat před sebe do zdi.

Tehdy jsem si vzpomněl na to, jak jsem jednou své ženě odpovídal na její otázku, jak si představuji peklo. Tehdy jsem řekl: „Peklo je sedět v temnotě a vzpomínat.“

Zdi našich cel se staly jakýmsi promítacím plátnem. Viděli jsme na něm vše, co jsme v životě prožili.

Vzpomínal jsem na svůj první hřích – tehdy mi byly čtyři. Má matka byla velmi chudá

pokračování z 1. str. obálky

respektovat pořádek, vyznání a postoj církve. Na podzim téhož roku byli Schneider i další faráři podobného postoje ze svého úřadu propuštěni a přestali dostávat od státu plat. Jejich sbory se však za ně postavily a vyplatily je ze svých prostředků. O měsíc později bylo toto rozhodnutí nacistických úřadů zrušeno a oponující faráři byli znovu povoláni do svých úřadů. Napříště však byli často předvoláváni do kanceláře starosty, kde byli káráni za svá kázání. Farář Schneider ale odmítl být „třtinou klátící se ve větru“ a papouškovat jen to, co chtějí lidé slyšet nebo to, co je bezpečné. Za podpory svých starších pokračoval v pravdivé duchovní pastoraci těch, jejichž životy byly neslučitelné s evangeliem, včetně lidí, kteří patřili k činovníkům nacistické strany.

31. května 1937 byl Paul Schneider zatčen Gestapem a uvězněn v Koblenzu, kde trávil čas biblickým studiem a vyučováním svých spoluvězňů. Jistý úředník ho informoval, že důvodem jeho zatčení je jeho naléhání na provádění církevní kázně a je jako takový považován za nepřítel státu. Po několika týdnech byl sice propuštěn, ale nesměl vstoupit do oblasti, kde se nacházel jeho sbor. Z vězení ho odvezli a vysadili ve Wiesbadenu, mimo oblast Porýní, kde působil. Ale Paul Schneider šel přímo na nádraží, zahodil písemný zákaz do koše, odjel prvním vlakem domů a následujícího rána již kázal ve svém sboru. Ještě téhož večera byl znovu zatčen. Než ho odvedli, stačil ještě říci své ženě: „Řekni sboru, že jsem i nadále jejich farářem.“ Jeho sbor ho skutečně podporoval a až do jeho smrti za něho nepřijal náhradu.

V listopadu byl Paul Schneider

odvezen do koncentračního tábora v Buchenwaldu. Zprvu se mu zdálo, že to tam nebude tak hrozné. Avšak na jaře 1938 dostali všichni vězni rozkaz, aby při mýjení nacistické vlajky, smekli čepice. Schneider prohlásil, že pozdrav nacistické vlajce je modlářstvím, a rozkaz odmítl splnit. Za to dostal pětadvacet ran a dali ho do temné samovazby, kde zůstal až do své smrti. Esesmani ho mnohokrát mučili, ale nikdy se jim ho nepodařilo zlomit. Každý den, ráno i večer, kdykoli se otevřely dveře jeho cely nebo kdykoli ho odvedli na další mučení, bylo slyšet, jak hlasitě volá na všechny kolem sebe slova útěchy i soudů z Písma. Na začátku léta 1939 ho několik dní zavěšovali s rukama za zády. Toto mučení snášel s obdivuhodnou trpělivostí. Když jeden z jeho spoluvězňů mu přes okénko řekl, aby myslel na ženu a děti a raději se podvolil, dostalo se mu od Schneidera této odpovědi: „Vím, proč jsem tady.“ Stačilo mu jen podepsat jediné prohlášení, že se vzdává farářské služby

a měla na starosti čtyři děti. Kdykoli se jí podařilo ušetřit pár drobných, koupila pro nás za ně bonbóny. To byl ohromný přepych. Jednoho dne jsem prohledal celý náš byt a našel jsem několik bonbónů, které matka schovala, aby nám je mohla při nějaké vhodné příležitosti dát. Všechny bonbóny jsem snědl.

Když se matka vrátila, zeptala se mě: „Nevíš něco o těch bonbónech?“ Řekl jsem: „Ano, snědli je bratři.“ Mí bratři měli naštěstí dobrý úkryt. Ale druhého dne matka přece jen zjistila, že jsem lhal a ty bonbóny snědl sám, a tehdy má ubohá matka seděla a plakala.

Všechny podobné zlé a smutné zážitky se nám před očima celé hodiny vynořovaly jako film. Bůh nám chtěl uštědřit lekci o tom, co znamená peklo.

Ne vím, kteří z vás jsou spaseni a kteří nikoli. Pokud nevěříte v krev Ježíše Krista, pokud nemáte dosud spásu ani místa v nebi, pak vám naléhavě radím, nečtěte ani do konce toto mé psaní, protože můžete mezitím zemřít a jít do pekla. Peklo je hrozné místo. Nechoďte tam. Smířte se raději teď hned s Bohem.

K komunistickém vězení bylo tolik utrpení a mučení, ale ani to nelze srovnat s peklem. Seděli jsme roky a roky a znovu prožívali své hříchy.

Po nějaké době se však tento film změnil. Stalo se něco velmi zvláštního. Byly to tytéž hříchy, tytéž zlé životy, ale nebylo již více pachatelů zla. Ježíš vzal naše hříchy na sebe.

Podstatou evangelia je to, že Kristus zaujal naše místo. Stal pro mne hříchem. Jako by to byl on, kdo obelhal mou matku nebo on, kdo páchal nějaké násilí. Všechno zlo, které jsem spáchal, dříve než jsem poznal Pána, vzal on sám na sebe. To jste již docela jistě slyšeli někde v kostele. Je to nakonec to hlavní učení, které by měla církev hlásat, totiž že Ježíš je naším zástupcem, že on zaujal naše místo. Co se praví v tolika biblických verších se nám najednou zdálo jako něco skutečného – Ježíš se opravdu ztotožnil s celým naším hříšným životem.

Řeknu vám nyní, co je pro mne největším tajemstvím v Písmu.

Bible nám vypráví příběh o králi Ezechiášovi. Ten v jistou dobu velmi vážně onemocněl. Přišel k němu prorok Izajáš a řekl mu: „Uzdravíš se.“

„Jak ale poznám, že se uzdravím?“

Izajáš odpověděl: „Já, prorok ti to říkám.“

Král ale řekl: „To mi nestačí. Dej mi nějaké znamení.“

Izajáš řekl: „Jaké znamení bych ti měl dát?“

„Tím znamením bude to, že se sluneční stín vrátí o deset stupňů.“ Předpokládejme nyní, že je šest hodin večer a že zázrakem bude najednou opět deset hodin dopoledne. Takřka uplynulý den máte najednou zase před sebou.

Nemůžete docílit toho, aby se již jednou spáchané hříchy nikdy nestaly. Člověka, který zhřešil, už prostě nedokážete změnit na toho, kdo nikdy nezhrěšil. Dívku, která byla poskvrněna, již nelze učinit neposkvrněnou.

Škodu, která byla jednou spáchána, již nelze odčinit. Můžeme pouze sedět v pekle a vzpomínat.

Ale nyní můžeme přemýšlet o našem úžasném Bohu. On způsobil, že se stín na slunečních hodinách vrátil a z šesti hodin večer se stalo náhle deset dopoledne. Bůh vám vrací napětí již uplynulý čas.

A je ještě jedna věc v Písmu. Ježíš šel na svatbu v Káně Galilejské a tam přeměnil vodu na víno. Když lidé pili nové víno, které Ježíš učinil z vody, říkali: „To je to nejlepší víno. To další víno je rovněž dobré, ale tohle je to nejlepší.“ Ale které víno je nejlepší? Nejlepší víno je víno staré. Staré víno je přece nejdražší. A tak to nebyla ta kapalina, která byla až do nynějška vodou a od této chvíle se stala vínem. Když ji Ježíš proměnil, stala se vínem, které bylo vínem odjakživa. Nikdy to nebyla voda, bylo to vždy víno.

Milostí Boží půjdu do nebe a vy půjdete také.

Ale co s hříchy, které jsme spáchali? U proroka Izajáše čteme: „Budou-li hříchy vaše

ve svém sboru a byl by propuštěn. Často mu řekli: „Podepíšte a můžete jít.“ Ale on vždy odmítl.

Schneider nebyl ze samovazby nikdy propuštěn, protože se nacisté báli jeho silného vlivu na ostatní vězně. V posledním dopise své manželce, krátce před smrtí, napsal: „Kdybychom se jen dokázali poučit z toho všeho a skrze to, co na nás přišlo, dojít zralosti a přemoci ten smutek.“ Nakonec dostal Paul Schneider od SS smrtící injekci. Bylo to 18. července 1939.

Paul Schneider byl pohřben v Dickensiedu, mezi těmi, kterým tak láskyplně sloužil. Jeden z jeho kolegů o něm tehdy prohlásil: „Nyní je již vysvobozen, jeho víra nabyla věčného zraku, odešel domů.“ Jeho příklad je inspirující i pro nás, abychom stáli věrně v pravdě evangelia, ať to stojí cokoli.

■ Nepál

INDICKÝ MANŽELSKÝ PÁR OBVINĚN Z NÁSILNÉ KONVERZE

Manželský pár z Indie, který v Nepálu spravuje dva dětské domovy, byl 27. dubna zatčen a uvězněn na základě obvinění z nucení k náboženské konverzi. Oba manželé, kterým původně hrozil až tříletý trest, byli 9. května propuštěni.

Příslušné oblastní úřady v Nepálu obdržely stížnost, podle které oba manželé násilnou cestou obraceli sirotky ve své anglické základní škole v městě Birganj na jihu země. Ze sedmasedmdesáti žáků se totiž většina stala křesťany. Zatímco by Nepál v posledních letech mnohem tolerantnější, evangelizační aktivity sledují tamní úřady s velkou nedůvěrou a v některých případech dochází i k zatýkání.

Pamatujme v modlitbách na náročnou službu obou manželů, na jejich žáky i na celou situaci v Nepálu. – *Hlas mučedníků*, Kanada, 5. a 9. května 2005

■ Irán

ISLÁMSKÝ SOUD ZPROSTIL VINY IRÁNSKÉHO KŘESŤANA

Islámský soud v jižním Íránu před dvěma dny zprostil viny křesťanského laického pastora Hamida Pourmanda obviněného z odpadlictví a proselytismu s vyjádřením „podle (islámského právního řádu) šarija proti vám neexistují žádná obvinění“.

Soudce, který při slyšení v Bandar-i Bushehr 28. května předsedal soudní porotě, prohlásil, že Pourmanda zprošťuje viny, neboť se podle islámského zákona „nedopustil ničeho špatného“. Laický pastor je bývalý muslim, ke křesťanství se obrátil před 25 lety.

Informaci o Pourmandově překvapivém zproštění viny při prvním přelíčení přinesla včera zpravodajská agentura v jazyce fársí, jako zdroj uvedla právního zástupce uvězněného křesťana. „Později se zprávy o Hamidově osvobození objevily na mnoha známých internetových stránkách v jazyce fársí,“ potvrdil dnes v rozhovoru pro agenturu Compass jeden iránský křesťan.

PASTOR ZŮSTÁVÁ VE VĚZENÍ

I po zproštění viny však pastor nadále zůstává ve vězení, kde si odpykává tříletý trest odnětí svobody vyměřený v rámci samostatného procesu u vojenského soudu, který rovněž souvisí s jeho obrácením.

Sedmačtyřicetiletého Pourmanda zatklí loni v září příslušníci iránské bezpečnostní policie v průběhu křes-

jako šarlat, jako sních zbělejší“ (1,18). Vaše hříchy se tak mohou dokonce stát krásné jako čerstvě napadlý sníh. Ježíš je mění. On změnil vodu na víno, které bylo vínem vždy, a nikoli na víno nové.

Až se Ježíš objeví, budeme mu podobní, budeme vypadat jako On (1. Jan. 3,2). Tuto bibliickou pravdu jsem pro sebe objevil ve vězení a naplňuje mě velkým štěstím.

Bible říká, že Ježíš je tentýž včera, dnes i navěky. Věrejšek mi již neodvolatelně nepatří. Nikdo nedokáže změnit svůj věrejšek. Mohu jít do kláštera a stát se světcem. Mohu strávit celý svůj život v modlitbách a postech. Ale mohu změnit jen svou budoucnost. Ježíš je tím jediným, kdo dokáže změnit i můj věrejšek a učinit z něho semeno krásné květiny: Tak krásná květina se pak objeví zítra.

Ve vězení jsme prožívali nebeské dny. Nepsal jsem kvůli tomu, abych vám vyprávěl, jak velice jsme tam trpěli, ale chei vám říci, že nad tímto utrpením lze zvítězit skrze víru, protože Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.

V Kristu Váš

[Richard Wurmbrand (1909–2001) – rumunský luterský farář, který byl pro svou víru vězněn 14 let v komunistickém žaláři. Po odchodu na Západ založil se svou manželkou Sabinou v roce 1967 mezinárodní misijní organizaci, jejímž cílem je pomáhat pronásledovaným křesťanům. Tento článek pochází z dřívějšího anglického zpravodaje *Hlasu mučedníků*.]

Ghana

MUČEDNICTVÍ FATTI HAMANY

Fatti Hamana se v roce 1964 narodila v přísně muslimské rodině na severu Ghany. O jejím raném dětství není nic známo. Fatti se popr-

vé provdala za *malama* (titul pro muslimského zasvěcence) Farouka (se kterým měla jednoho syna). Život pro mladou ženu její sociální skupiny byl značně monotónní. Každodenně chodila do odlehlé tržnice, aby pro svou rodinu koupila potraviny. Jednoho dne dostala Fatti na trhu evangelium, ve kterém se dočetla o odpuštění vin a novém životě, který člověk získává přijetím Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele. Mladá žena tím byla velice pohnuta, neboť Duch svatý již dříve promlouval k jejímu srdci, a tak se nakonec odevzdala Ježíši Kristu.

Jakmile však její rodina zjistila, co Fatti učinila, začali na ní tlačit, aby své rozhodnutí odvolala, uráželi jí a dokonce jí vyhrožovali zabitím. Fatti však i přesto zůstala své nově nabyté křesťanské víře věrná. První pomsta příbuzných přišla, když bylo její manželství zrušeno a syn svěřen na výchovu jejímu bývalému manželovi. Avšak zanedlouho jí čekalo ještě horší trápení. Jednoho nedělního rána když šla Fatti do kostela, se na ní vrhli její příbuzní a začali ji kamenovat a tlouci obušky. Útočníci nakonec nechali polomrtvou ženu ležet u cesty.

Avšak Bůh pro ni připravil záchranu prostřednictvím pastora Mojžíše a čtyř dalších věřících, kteří ji odvezli do fakultní nemocnice v městě Accra, vzdáleném asi hodinu jízdy od Tamaly, kde Fatti žila. Také za ní zaplatili všechny výdaje na léčbu.

Když se zotavila – od té doby však již trvale kulhala na jednu nohu – vrátila se zpět do Tamaly. Jak se dalo předpokládat, její příbuzní s ní nechtěli mít nic společného. Nicméně její dřívější manžel se již dále nechtěl starat o svěřeného syna a tak nyní žila matka se synem u svých křesťanských přátel. Pastor Mojžíš, rovněž muslimský konvertita, byl kvůli své nezištné pomoci Fatti obviněn z toho, že jí sám odvrátil od islámu.

O několik let později se Fatti znovu provdala za Alhassana, který rovněž konvertoval z islámu. Měli spolu dvě dcery a zdálo se, že se jejich postavení zlepšuje. Avšak otec jejího nového manžela byl zámožný a vlivný

řanské konference poblíž Teheránu. Pourmand v té době pracoval jako armádní plukovník a současně sloužil jako laický pastor společenství Assemblies of God v přístavním městě Bandar-i Bushehr na jihu země.

Po pěti měsících výslechu na samotce byl Pourmand v únoru předvolán před vojenský soud a obviněn z „oklamání příslušníků íránských ozbrojených sil“, kterým údajně neoznámil své obrácení ke křesťanství. Navzdory materiálům prokazatelně dokazujícím opak byl shledán vinným, potupně propuštěn z armády a odsouzen k maximálnímu trestu ve výši tří let odnětí svobody za spáchaný „trestný čin“.

Po dvou měsících strávených v hromadné cele v teheránské věznici Evin byl Pourmand 16. května převezen do vězení v Bandar-i Bushehr, aby se zde zúčastnil samostatného přelíčení před islámským soudem kvůli obvinění z odpadlictví a proselytismu.

NÁTĽAK NA ZAPŘENÍ VÍRY

V uplynulých devíti měsících byl na laického pastora opakovaně vyvíjen nátlak, aby se zřekl své víry, vrátil se k islámu a vyhnul se tak trestu smrti za odpadlictví, který mu podle íránských teokratických zákonů hrozil.

Pourmandův právní zástupce se proti rozhodnutí odvolal na základě písemného dokumentu podepsaného bývalými nadřízenými plukovníka, který dokazuje, že o jeho obrácení ke křesťanství věděl. Vojenský tribunál, který v únoru Pourmanda usvědčil, však dokumenty odmítl přijmout a označil je za padělky.

Lidé obeznámení s případem přiznávají, že existuje jen malá naděje, že by íránský nejvyšší soud rozhodnutí vojenského soudu zcela

zrušil. Doufají však, že by výše trestu mohla být snížena na rok nebo ještě kratší dobu. „Již strávil ve vazbě více než devět měsíců,“ poznamenal jeden iránský křesťan, „takže pokud by byl jeho trest snižen, mohl by být propuštěn na svobodu velice brzy.“

Ve svém komentáři ke dvěma týdňům stráveným v Bandar-i Bushehr Pourmand údajně potvrdil, že byl uvězněn s řadovými kriminálníky včetně gangsterů, vrahů a drogových dealerů. „Teď jsem však zpátky s takzvanými ‚špióny‘ v Evin,“ žertoval po včerejším příjezdu zpátky do Teheránu.

Od února byl laický pastor uvězněn v hromadné cele s novinářem Akbarem Ganjim a dalšími známými politickými disidenty zadržovanými ve věznici Evin kvůli svým proreformním postojům. Americká administrativa i vlády evropských zemí opakovaně naléhají na Teherán, aby propustil novináře i další známé politické vězně, včetně Pourmanda.

NEVÍDANÉ PROTESTY

O víkendu pokračovaly před budovou iránského parlamentu nevidané demonstrace. Studenti a zástupci občanských hnutí přišli s plakáty a transparenty požadujícími propuštění Ganjiho, který po pěti letech strávených ve vazbě vážně onemocněl. Po deseti dnech hladovky se dnes Ganji podrobil doporučení svého právníka, laureáta na Nobelovu cenu míru Shirina Edabiho, a přijal svolení k naléhavému opuštění věznice, aby mohl být ošetřen v nemocnici.

„Nevíme, co se v rámci Pourmandova případu odehraje v nejbližších týdnech,“ uvedl dnes jeden iránský zdroj v rozhovoru pro agenturu Compass. „Máme však nezvratný důkaz o jeho nevině, a v současné době existují velmi silné mezinárodní tla-

Ghanská křesťanka Fatti Hamanaová byla za svou věrnost Kristu zavražděna.

člověk a svému synovi začal vyhrožovat, že pokud se nevrátí zpátky k islámu, tak ho vydědí. Rodina se ve strachu raději přestěhovala do oblasti Ashanti, které je zhruba na půl cesty mezi Tamalou a Accrou. Jejich nové bydliště však bylo vyzrazeno a tak výhrůžky pokračovaly. Nakonec se Alhassan podrobil otcově vůli, vrátil se k islámu a prohlásil, že jeho přestup ke křesťanství byl omylem. Po těchto událostech se Fatti vrátila do Tamaly. Již podruhé v životě bylo její manželství zrušeno kvůli tomu, že se odmítla vrátit k islámu.

Tentokrát její děti zůstaly u ní a také se jí podařilo najít zaměstnaní pokojské v jednom hotelu. Fatti se také aktivně zapojila do práce v jednom sboru, kde jsem se s ní v roce 2003 osobně setkal. Byla velmi horlivou křesťankou, nadšeně pracovala s dětmi a také se věnovala nově obráceným ženám.

Ale její nepřátelé se nevzdali. V dubnu 2004 ji opět surově zbili. Z tohoto útoku se sice ještě zotavila, avšak v červenci ji znovu přepadli a opět ztloukli. Tentokrát byla Fatti pře-

vezena do nemocnice, kde 7. srpna 2004 zemřela. Tentýž den byla také pohřbena. I když jsme nad touto zprávou truchlili, věděli jsme, že tato věrná křesťanka bojovala dobrý boj a nikdy ve své víře v Krista nezaváhala. Pán Ježíš jí nakonec ve svém království setřel všechny slzy z tváře.

Hlas mučedníků nyní podporuje její děti.
– *Hlas mučedníků*, Klaas Brobbel, Kanada, duben 2005

Pákistán

OBĚTI ÚTOKU SE DOČKALI JEN MALÉ POMOCI

Velikonoční shromáždění sboru *New Apostolic Faith*, který se nachází ve vesnici Khambay poblíž Láhaur, bylo přerušeno čtyřmi ozbrojenými útočníky, kteří začali střílet na budovu kostela a přítom zasáhli sedm lidí, z toho jednoho smrtelně. Tímto zastřeleným křesťanem byl Arshad Masih, který po sobě zanechal manželku s jednoroční dcerkou.

Podle informací, které Hlas mučedníků získal od svých tamních zdrojů, členové jedné muslimské rodiny, která již dlouho tomuto sboru oponovala, dorazili kolem desáté hodiny dopoledne ke kostelu, právě když probíhaly bohoslužby, a začali střílet na budovu. Podle očitých svědků si v té době před kostelem hrály děti. Arshad Masih byl smrtelně zasažen když vyběhl z kostela, aby se podíval, co se děje. Šest dalších věřících, kteří byli zasaženi, rovněž při střelbě vyběhli z kostela. Pachatelé po činu ujeli.

Zranění křesťané byli odvezeni do nemocnice, kde byli jen zběžně ošetřeni. Když spolupracovníci Hlasu mučedníků navštívili druhého dne tuto nemocnici, zjistili, že čtyři ze zraněných museli toto zařízení nedobrovolně opustit. V nemocnici našli jen pětadesátiletého Ismaela Masiha, jemuž kulka vážně poranila nohu, jak sténá v bolestech. Ošetřovatelé mu odmítli dát jakékoli léky na zmírnění bolesti.

ky v souvislosti s blížící se volbou nového prezidenta.“

Když byl včera Pourmand (obklopený policisty) eskortován do Evin Prison, smál se a mával na svou rodinu. „Nemějte o mě strach. Tohle vězení je teď něco jako můj domov, víte!“

S manželkou Arlet, asyrskou křesťankou, mají dva dospívající syny, Immanuele a Davida.

– *Compass Direct*, USA,
30. května 2005

■ Vietnam

PROTESTNÍ LÍSTKY NA POMOC BRATRU THAN VAN TRUONG

Vietnamský evangelista Than Van Truong se narodil v roce 1949. Sloužil sedmnáct let ve vietnamské armádě na severu země a pak odešel do důchodu, ale minimální penze, kterou pobíral, nestačila ani na to nejzákladnější. V roce 1977 se Truong oženil. Ale ani když tvrdě pracoval, nedokázal svou rodinu uspokojivě zaopatřit. V roce 1994 se rozhodl, že se přestěhuje do jižního Vietnamu. Avšak ani tam se mu nevedlo o mnoho lépe. V roce 1995 Truong uvěřil a nechal se pokřtít.

Od té doby čte s velkým zanícením Bibli. Také jeho manželka Kim se obrátila k Pánu.

Truong však o své víře nemlčel. Výsledkem jeho vytrvalého svědectví bylo jeho uvěznění v květnu 2003. Také ve vězení tento bratr vydával svědectví a přivedl minimálně sedmáct spoluvězňů ke Kristu, které se pak snažil vyučovat základům křesťanské víry. Po 239 dnech strávených ve vězení byl 20. ledna 2004 bratr Truong nakonec propuštěn, nicméně jeho zdraví bylo vězněním podlomeno. Truong zůstal nadále v domácí vězení a musel se každý druhý týden pravidelně hlásit na policejní stanici. I přesto si nedopřál odpočinku, posiloval druhé ve víře, hlásal evangelium a kázal v domácích shromážděních.

Protože jeho evangelizační zápal neustával, byl bratr Truong 3. června 2004 znovu zatčen a poslán opět do vězení, kde přivedl ke Kristu ještě větší počet vězňů, než když byl ve vězení poprvé. To však úřady velmi rozněvalo a bratr Truong byl v současnosti poslán do „ústavu pro choromyslné“. Zde proti své vůli dostává silné dávky léků, ale i tak se snaží svému okolí sloužit evangeliem.

– *Hlas mučedníků*, květen 2005, Austrálie

POŠLETE LÍSTEK BRATRU TRUONGVI

Hlas mučedníků se rozhodl vést zvláštní kampaň, které by měla povzbudit tohoto věrného bratra, jenž se dostal do psychiatrické léčebny jen proto, že věří v Boha a současně vietnamským úřadům připomenout, že mezinárodní společenství je o jeho případu informováno. K této zasilce našeho zpravodaje byl rovněž připojen předtištěný lístek adresovaný bratru Truongovi. Zpráva ve vietnamštině na jeho zadní straně zní:

K tomuto incidentu došlo, když předtím v předchozích dnech vlivná rodina Dogarových vyhrožovala a všelijak zastražovala kongregaci. Při těchto útocích se sto padesát členů sboru nemohlo zúčastnit velkopátečních a sobotních bohoslužeb, protože příslušníci nepřátelské rodiny věřícím vyhrožovali, že zabijí každého, kdo bude chtít vstoupit do kostela. Tato rodina se zjevně snaží získat pozemek, na kterém stojí kostel sboru *New Apostolic Faith* s přílehlým hřbitovem již více než jedno století.

Pamatujme na manželku a děcko zavražděného bratra Arshada Masiha při našich modlitbách.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, červen 2005.

Bangladěš

NEMAJÍ NIC A PŘESTO JIM PATŘÍ VŠE

Křesťané v Bangladěši nebojují každodenně jako ostatní občané pouze s chudobou, která má svůj původ v přírodních katastrofách a politických zmátcích, ale trpí navíc ještě pronásledováním ze strany těch, kteří oponují evangeliu. Po materiální stránce nemají křesťané v Bangladěši povětšinou vůbec nic, ale duchovně mají úplně všechno – Ježíše Krista. A tito křesťané dělají mnohem více, než že bojují o holé přežití s chudobou a diskriminací. Svou situaci považují za příležitost ke svědectví o věčném bohatství Kristova království.

„LIDÉ SE NA NÁS DÍVAJÍ“

Křesťané v Bangladěši přijímají poučení od apoštola Pavla, který píše o tom, že svět se sotva zajímá o naše svědectví, když žijeme v pokoji, pohodlí a úspěchu, ale mnohem více za situace, když čelíme útlaku, pronásledování a materiálnímu nedostatku. Korintské církvi Pavel psal, jak je důležité, aby Boží dílo nebylo zdiskreditováno tím, že věřící opouštějí víru, když čelí různým obtížím, se-

tkávají se s pohrdáním světa anebo jsou připraveni o své statky. Když Pavel hovoří o své způsobilosti ke konání apoštolského úřadu, nezmiňuje vzdělávání, které absolvoval jako bývalý příslušník strany farizejů, ale výhradně hovoří o těžkostech, kterými musel jako apoštol projít:

„...ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, v mnohé vytrvalosti, v souženích, tísni, úzkostech, pod ranami, v žalářích, nepokojích, vyčerpánosti, v bezesných nocích, v hladovění... procházíme slávou i pohanou, zlou i dobrou pověstí; mají nás za svědce, a přece mluvíme pravdu; jsme neznámí, a přece o nás všichni vědí; umíráme – a hle, jsme naživu; jsme týráni, a přece nejsme vydáni smrti; máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme; jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme; nic nemáme, a přece nám patří vše“ (2. Korintským 6,4–10).

V témž duchu se i křesťané v Bangladéši rozhodli zasvětit se Božímu dílu, a to nahlédě na nejrůznější zkoušky.

PŘÍBĚH PASTORA STEPHANA

Pastor Stephan Sudip Mir je podle světských standardů velice chudý, a přesto se rozděljuje o své věčné bohatství s vesničany na místě, kde ho do své služby povolal Bůh. Je si dobře vědom toho, že křesťané tvoří v Bangladéši ani jedno procento obyvatelstva a uvědomuje si i skutečnost, že materiální pomoc často otvírá dveře ke svědectví o Kristu.

Před pěti lety odešel pastor Stephen do jedné vesnice na severu země. Tam založil školu, v níž 120 žáků dostávalo zdarma nejen vzdělání, ale i každodenní stravu. Když se svou činností započal, hned se proti němu zvedly hlasy odporu. Ale pastor Stephan se nevzdal. Dál pracoval, sloužil a staral se o svěřené děti. Postupně získal velký respekt u vesničanů, kteří rádi využili tak mimořádné příležitosti a posílali své děti do Stephanovy školy.

Také sbor, který pastor Stephan Mir založil, se rychle rozrostl a čítal kolem šedesáti

Milý bratře Truongu,

Přijměte co nejupřímnější pozdravy od vašich přátel z celého světa. Vaše křesťanské svědectví nám přineslo duchovní inspiraci a my se přimlouváme za vaše propuštění a váš návrat k rodině. Modlíme se, aby vás rovněž tento verš z Pisma posílil a potěšil. Necht' vám Bůh bohatě požehná.

Na přední straně lístku je v angličtině napsáno: Proč byl tento muž prohlášen za duševně nemocného? ... protože věří v Boha!

(Informujeme všechny, kteří budou tento lístek chtít odeslat, aby jej opatřili dvanáctikorunovou známkou.)

■ Bělorusko

SBOR ČELÍ DALŠÍM OBVINĚNÍM

Proti správci minského sboru Církve nového života bylo vzneseno další obvinění za opakované organizování „ilegálních“ bohoslužeb. (Viz Hlas mučedníků 5–6/2004 str. 18 a 1/2005, str. 7–8.) Zprávu 19. května uveřejnila agentura *Forum 18*. Jak jsme již informovali v minulém zpravodaji, dostal církevní administrátor Vasil Jurevič pokutu ve výši 150 průměrných běloruských platů (3 200 000 rublů – tj. asi 30 000 Kč). 15. května však do sboru přišlo v době bohoslužeb deset policistů a požádalo Jureviče, aby se následujícího dne dostavil na policejní stanici. Ten to odmítl s námitkou, že se dostaví, až obdrží řádné písemné předvolání. To mu bylo doručeno 18. května.

28. dubna obdržel sbor v pořadí již třetí varování, aby neprodleně ukončil své aktivity. Podle běloruského zákona může být sbor po dvou takových varování úředně rozpuštěn.

Modlete se za představitele tohoto sboru, aby našli správné řešení

těchto posledních událostí. Potřebuji naše modlitby za moudrost, jak jednat s běloruskými úřady, i za to, aby v těchto podmínkách dál sloužili svému národu evangeliem.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
26. května 2005

■ Eritrea

EVANGELIKÁLNÍ
KŘESŤANÉ JSOU PRŮ
„TERORISTÉ“

V květnu roku 2002 přikázala eritrejská marxistická vláda uzavření všech nezávislých sborů a vyhlásila, že pouze pravoslavné, katolické, luteránské a muslimské vyznání je státem povolené. Všechny takto neuznané skupiny se nesmějí scházet ani soukromě ve svých domácnostech. K těmto nezákonným skupinám patří adventisté, presbyteriáni, metodisté a letniční. (Compass Direct, 22. března 2005).

Velvyslanec Eritreje při OSN prohlásil 19. března pro stanici Hlas Ameriky následující: „Tyto letniční, nezávislé církve jsou křesťanskou paralelou Al-Kajdy. Jsou hrozbou stejně jako islámské teroristické skupiny... Eritrejská vláda by měla být ve svém boji proti těmto evangelikálním teroristům podporována zahraničními fondy.“

Organizace *Operation World* o Eritreji uvádí, že 47,97 % jejího obyvatelstva tvoří muslimové a 47,43 % křesťané. 95 % křesťanů se pak hlásí ke státem povoleným církvím, které souhlasily s vládním požadavkem, že nebudou evangelizovat. Jejich bohoslužby se konají v různých domorodých jazycích, kterým vesměs účastníci nerozumějí. A jelikož tito křesťané svým představitelům nerozumějí a nečtou ani Bibli, neznamenají žádnou duchovní hrozbu pro marxistickou vládu. Nepřijaly ani Ježíšovo povolání a

členů. Většinu tvořili muslimští konvertité, ale i několik bývalých hinduistů.

Ale ne všichni se ve vesnici z působení pastora Stephana radovali.

V předvečer Nového roku 2005 se pastor Stephan vracel z nákupu potravin na novoroční shromáždění. Když byl zhruba 200 m od kostela, napadla ho skupina šesti neznámých mužů, kteří přijeli na motorkách. Útočníci bodli pastora do břicha a přivodili mu mnohá další zranění. Nejzávažnější byl průstřel levé tváře, při kterém mu výstřel poškodil dáseň, ústa i jazyk. Pastor Stephan upadl na zem a zůstal ležet v tratolišti krve. Útočníci, kteří se domnívali, že pastor je nepochybně mrtev a že se tak zbavili širitele nenáviděného křesťanství, bezprostředně zmizeli. Že se jednalo o nábožensky motivovaný násilný čin dokazuje i skutečnost, že pastorovi zůstala peněženka v náprsní kapse a vedle něho zůstal ležet i jeho mobilní telefon.

Když vesničané pastora Stephana našli, domníval se, že umírá, a žádal proto, aby ho přenesli do kostela, kde chtěl strávit poslední okamžiky života se svou manželkou Anjali a dvěma syny. Jeho sousedé ho však raději odvezli do nejbližší nemocnice, odkud byl záhy odeslán do nemocnice v hlavním městě Dháka. Pastor Stephan trpěl velkými bolestmi od mnohačetných zranění úst, žaludku, rukou a nohou. Nakonec byl převezen ještě do další specializované nemocnice, kde mu lékaři z úst vyňali přes 100 broků. Čelist měl zlomenou celkem na čtyřech místech. I když se toto vše snažili lékaři napravit chirurgickými zákroky, potřebuje pastor Stephan další lékařskou péči, zejména v oblasti speciální rehabilitace. Náš chirurgický specialista již v této věci zařizuje vše potřebné.

Bylo by nyní pro tohoto bratra snadné odejít i z rodinou na bezpečnější místo, bylo by pro něho snadné zahořknout a propadnout nenávisti k těm, kteří svým činem nejen jemu, ale celé jeho rodině způsobili takové zlo. Pastor Stephan se však rozhodl, že se k této „snadné“ reakci neuchýlí. Místo toho si zvolil cestu kříže.

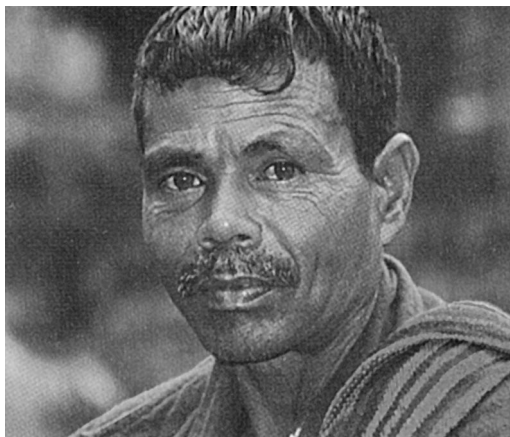
Naším zástupcům tento bratr řekl, že oněm násilníkům odpouští a modlí se, aby jednoho dne přijali do svých životů jediného pravého Boha.

„Chci se do této vesnice vrátit,“ řekl nám bratr Stephan s námahou a přemáháním, způsobeným bolestmi po zraněních. „Chci svým životem svědčit o dobrotě Pána Ježíše, aby ho lidé mohli poznat osobně.“

„JSOU CHUDÍ A PŘESTO MNOHÉ OBOHACUJÍ“

Hasamu Sharkarovi je pětáctýřicet. Když se setkal se zástupci Hlasu mučedníků, byl křesťanem teprve půl roku. Na své živobytí si vydělává tvrdou prací námezdního dělníka, ale od chvíle, kdy opustil islám a stal se křesťanem, má problémy najít ve své vesnici zaměstnavatele, který by byl ochoten si ho najmout.

Sharkar neumí číst. V Krista uvěřil po shlédnutí filmu Ježíš a následném kázání jednoho evangelisty, který posluchačům nastínil cestu spásy. Sharkar tehdy pochopil, že by Ježíš mohl odpovědět na jeho otázky, které Mohammed nezodpovídal. „Miluji ho, neboť Ježíš je jediný Spasitel,“ prohlašuje Sharkar. „Pochopil jsem a proto jsem přijal Ježíše. Jsem za tento dar nesmírně vděčný.“

Hasem Sharkar neumí číst, ale když před šesti měsíci přijal Krista, vypráví o něm neúnavně druhým.

zmocnění „jít ke všem národům“. Tito Eritrejci rovněž napadají zahraniční misie, jakou je i Hlas mučedníků, že před jejich příchodem všechna vyznání „žila ve vzájemném pokoji.“

Eritrejský křesťan jménem Habtom Yohannes napsal, že eritrejská vláda si stanovila za cíl „vyhladit ze země všechno duchovní“.

– *Hlas mučedníků*, USA, červen 2005

■ Egypt

KONVERTITA DRŽEN V PSYCHIATRICKÉ LÉČEBNĚ

Křesťanský konvertita, který se rozhodl opustit islámskou víru, byl poslán do psychiatrické léčebny, kde má zůstat dokud se nezřekne své nové víry a nevrátí se k islámu. Třicetiletý Gaser Mohammed Mahmoud přijal křesťanství před dvěma roky, ale na radu jednoho koptického mnicha o své konverzi pomlčel. Nakonec však prohlásil: „Má láska k Ježíši mě přiměla, abych o ní promluvil se svou matkou.“ Následkem toho, 10. ledna tohoto roku, odvezli Gaserovi rodiče svého syna do nemocnice El-Khaka, poblíž Káhiry. Právě nedávno vyšly okolnosti jeho případu najevo.

Podle zpráv byl od samého začátku hospitalizace opakovaně bit, bičován a dostával injekce vysokých dávek léčebných preparátů. Správa nemocnice odmítá k němu vpustit kohokoli z jeho křesťanských známých. Jeho ošetřujícím lékařem je nyní dr. Nevine, kterého egyptské zdroje označují za „fanatického muslima“.

Muslimové v Egyptě nemají legální právo změnit své náboženské vyznání, ačkoli na druhé straně příslušníci zdejších náboženských menšin mohou k islámu svobodně konvertovat. Muslimové, kteří upad-

nou do podezření z náboženské konverze, jsou pravidelně vystaveni úřednímu popotahování a někdy dokonce uvěznění.

Pamatujme v modlitbách na Gamera, aby byl co nejdříve propuštěn z této „léčebné procedury“, dokud mu nepřivodí trvalé následky. Pamatujme i na svobodu náboženství v této zemi a prosme, aby ji tamní úřady respektovaly.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
19. května 2005

■ Indie

ÚTOK NA KŘESŤANSKÉ PRACOVNÍKY

Během pohřbu jednoho člena sboru Letniční církve Boží v městě Maranon (okres Pathanamthitta, stát Kerala) bylo napadeno osm studentů biblické školy asi patnáctičlennou skupinou militantních hinduistů z krajní hinduistické strany RSS. Podle zprávy agentury *Compass Direct* z 16. května bylo všech osm studentů při útoku zraněno – především utrpěli bodné rány od nožů a jiných ostrých předmětů. Tři studenti museli být hospitalizováni. Dva byli záhy z nemocnice propuštěni, ale jeden student musí zůstat i nadále v hospitalizaci. Policie potvrdila, že chlapci útok nikterak nevyprovokovali, a již vznesla obvinění proti těm, kteří jsou za něj odpovědní.

Tento incident vyvolal mezi studenty zmíněné biblické školy velké obavy. O dva dny později se před budovou školy shromáždila skupina militantů z RSS a studentům slovně vyhrožovala a provolávala protikřesťanská hesla. Následně se škola dostala pod policejní ochranu. Představitelé školy nabídli výtržníkům smír a nepřejí si, aby byli tyto lidé za své činy policejně stíháni.

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
18. května 2005

Sharkar nemohl o svém Spasiteli mlčet. V lednu pozval několik mladíků ze své vesnice do křesťanského shromáždění, kde slyšeli evangelijní zvěst a rovněž oni přijali dar spásy v Ježíši Kristu.

Když se rozneslo, že se další muslimové obrátili ke křesťanství, mnoho vesničanů to pobouřilo. A když se dověděli, že tyto mladé muže pozval na shromáždění Sharkar, osopili se na něho a surově ho zbili.

Sharkar spatřoval v této události zkoušku víry. „Dal jsem svůj život Ježíši a tak se musí prokázat, zda jsem skutečně věřící anebo ne.“

Sharkar zůstal ve víře pevný a pokračoval ve své misii mezi muslimy. „Dokonce i korán prohlašuje, že Ježíš přijde. Praví se v něm, že Ježíš povede poslední páteční modlitbu. A oni to vědí! To je učení islámu!“

Tento zbitý a přesto smělý věřící nakonec našel útočiště v našem středisku, které poskytuje materiální a duchovní zázemí pronásledovaným křesťanům a kde mohou načerpat sílu pro svou další službu. V tomto středisku je jim rovněž poskytnuta základní lékařská pomoc.

Během svého šestiměsíčního křesťanského života Sharkar sdílel evangelium s asi třiceti muslimy. Nyní studuje Bibli z magnetofonových nahrávek. Ačkoli nemá na této zemi vůbec nic, skládá si poklad pro věčnost a sdílí se o tento poklad i s druhými.

„NEZNÁMÍ A PŘESTO O NICH VŠICHNI VĚDÍ“

Asi před šesti lety v jedné bangladéšské vesnici se jistý muslim obrátil s celou svou rodinou ke Kristu. (V Bangladéši tvoří buddhisté necelé jedno procento.) Tento muž měl dvanáctiletou dceru jménem Umanu.

Jejich buddhistickým spoluobčanům se tato konverze vůbec nelíbila a tak na rodinu začali naléhat, aby se vrátili ke svému původnímu náboženství. Otec rodiny začal dostávat výhrůžky, že by jeho dcera mohla být unesena a znásilněna, pokud se nebude chtít vrátit

k buddhismu. Ale on i celá rodina zůstala věrná Kristu.

Nakonec se dívka kvůli bezpečí raději uchýlila do našeho střediska, kde mohla žít daleko od lidí, kteří jí vyhrožovali. V tomto středisku žila pět let, učila se a vzdělávala, studovala střední školu a složila maturitu. Umanu pak hodlala pokračovat ve studii na vysoké škole a absolvovala přijímací zkoušky. Nyní čekala na oznámení o výsledku.

V té době se dívka rozhodla, že pojedě na návštěvu k rodičům do vesnice, odkud musela odejít. Domnívala se, že po více jak pěti letech již nebezpečí pominulo.

Ale buddhističtí vesničané na své hrozby nezapomněli a hněv v jejich srdcích se opět rozhořel. Jednoho dne jistý vesnický předák Umanu chytil a znásilnil.

Dívka cítila takovou hanbu, že se snažila podržet událost v tajnosti. Neřekla o tom ani otci ani matce. O měsíc později ale onemocněla a otec k ní zavolal vesnického lékaře. Ten zjistil, že se stalo něco, co by měla dcera svým rodičům říci.

Rodiče se rozhodli, že se neobrátní na policii, protože si řekli, že buddhističtí policisté nepůjdou proti buddhistickému předákovi. Navíc svědectví křesťanské dívky je v Bangladéši takřka bezcenné. Umanu se později rovněž dověděla, že na vysokou školu přijata nebyla a to její deprese ještě více prohloubilo.

Dívka se proto znovu uchýlila do našeho střediska, aby se pokusila opakovat zkoušky na vysokou školu. Nyní se snaží na své trauma zapomenout. Poznala bolest, kterou jí způsobil svět, kterému je ve skutečnosti lhostejná. Pamatujme v modlitbách i na tuto dívku, aby Bůh uzdravil její duši.

„PROCHÁZÍME ZLOU I DOBRŮU POVĚSTÍ“

Nedávno jeden článek v bangladéšských novinách varoval čtenáře před úsilím křesťanské misie v jejich zemi. „Křesťanské misie tisknou bezpočetné množství materiálů, které mají zničit muslimskou víru,“ hlásá novino-

■ Saúdská Arábie

SAÚDSKÉ ÚŘADY OBVIŇOVÁNY Z HRUBÉHO ZACHÁZENÍ S BIBLEMI A KŘESŤANSKÝMI SYMBOLY

Podle posledních zpráv přetrvává i nadále problém ohledně nepřátelského postoje části islámského světa vůči Bibli a křesťanským symbolům.

Podle organizací sledujících do držování lidských práv kdykoli některý z cizinců přijíždějících do této země vlastní Bibli či další křesťanské materiály, dochází při celním odbavení k velkému povyku a saúdští celníci tyto věci nekompromisně zkonfiskují.

Danny Nalliah, evangelikální pastor, narozený na Srí Lance, který žil dva roky v Saúdské Arábii, prohlásil tento týden v jednom interview: „Jde o všeobecně známou skutečnost, že pokud u vás celníci na letišti v Saúdské Arábii objeví Bibli, ihned ji zabaví a zničí. Pokud jich u vás najdou více, dostanete docela jistě sedmdesát ran bičem – a dokonce byste mohli být i popraveni.“

Další svědek, přítel a spolupřítel předchozího, vypráví případ katolické jeptišky v tranzitní hale na letišti v Džiddě, což je vstupní brána do Mekky, kterou každoročně využívají miliony muslimských poutníků. Zde jí při celním odbavení potkal následující velmi nemilý incident.

Celníci otevřeli její zavazadlo, vynadali z něho modlitební knížku a vhořili ji do skartovacího stroje... pak jí s krku sejmuli křížek a zničili ho a po několika minutách jí ještě nevybíravým způsobem vyslyšali.

Nakonec se jeptiška zastal jistý muslimský úředník, který protestoval proti chování celníků a poukázal na to, že tato řádová sestra nestujuje do Saúdské Arábie, ale pouze zde přisedá na jiné letadlo.

Již citovaný evangelikální pastor Nalliah vypráví, že když ještě žil v Saúdské Arábii, byl velice pohnut údělem tamní podzemní církve a pro její věřící také do země propašoval stovky Biblí.

Jednou v noci, když byl u něho na návštěvě jeden blízký známý, zabušili na dveře ozbrojení příslušníci nechvalně známého Výboru pro rozvoj ctností a prevence neřestí – tedy náboženské policie, neboli tzv. *muttawy*. Bylo to v jednu hodinu ráno.

„Ve svém bytě jsem měl v té chvíli 400 pašovaných Biblí,“ vypráví Nalliah. „To je v této zemi zločin, který se vyrovná brutálnímu znásilnění, vraždě nebo ozbrojené loupeži a je zde také trestán týmž způsobem – smrtí.“

Nelliah vypráví, že se začal v duchu velmi intenzivně modlit a ti lidé náhle odešli, aniž by vstoupili do domu. Osobně v tom vidí skutečný zázrak.

Jiným svědkem je Nagi Kheir, mluvčí Americké koptické asociace a neúnavný bojovník za náboženskou svobodu na Středním východě. Ten v jednom článku před několika lety napsal, že někteří křesťané, kteří cestovali do Saúdské Arábie, popisují, jak jim celníci zabavili jejich osobní Bible a zničili je ve skar-tovací stroji. Konkrétně o tom přinesla zprávu v roce 2001 agentura *International Christian Concern*.

V nedávné zprávě amerického Státního úřadu na téma náboženské svobody ve světě se praví: „Saúdští celní úředníci pravidelně otevírají poštovní zásilky a hledají v nich kontraband včetně nemuslimských materiálů, jakými jsou Bible a náboženské videokazety. Takové materiály jsou konfiskovány, ačkoli se tak podle pravidel děje své-volně.“

Také nezávislá americká organizace pro dodržování lidských práv *International Religious Freedom* ve

vý titulěk. „Každý by měl být na stráži.“ Článek pak pokračuje zmínkou křesťanských biografí a dalších knih, které v Bangladéši distribuují naši tamní spolupracovníci.

„Ti (muslimové), kteří nemají hluboké znalosti (islámu),“ prohlašuje článek, „a budou číst takové knihy, dostanou se na hrozivé sces-tí.“ Článek pak rovněž zmiňuje audiokazety a videa, které v zemi šíří některé další křesťanské skupiny.

Minulý rok bylo na základě podpory Hlasu mučedníků v Bangladéši distribuováno 324 350 evangelizačních traktátů, 49 770 křesťanských knih, 358 136 evangelií (ty jsou přímo citovány ve zmíněném článku), 22 100 Nových Zákonů a 4 750 kompletních Biblí.

Richard Wurmbrand ve své knize „Mučen pro Krista“ napsal ohledně pronásledované církve toto poselství: „Dejte nám nástroje, které potřebujeme! My zaplatíme cenu za jejich použití!“ A to je i princip naší současné práce.

Článek v bangladéšských novinách varující muslimy před křesťanskou literaturou, kterou tiskne Hlas mučedníků

Křesťané v Bangladéši používají nástroje, která jim dodáváme, ale za jejich použití musí ve vlastním národě zaplatit cenu pronásledo-

V rámci našeho bangladéšského střediska pomoci se křesťané učí např. opravám motorů, aby tak byli co nejvíce soběstační.

vání. V roce 2003 promítal pracovník misijní organizace *Campus Crusade* jménem Redoy Roy film *Ježíš* a jako promítací plochu použil bílou stěnu domu jedné křesťanské rodiny. Na promítání se shromáždilo asi 200 vesničanů. Toto promítání Roy opakoval mnohokrát. Stejně tak mu bylo mnohokrát vyhrožováno, aby s tím přestal, avšak on to odmítal.

23. dubna 2003, když se Roy vracel po jednom takovém promítání do domu, který si pronajal, byl napaden skupinou radikálních muslimů. Podle některých svědků byl jedním z útočníků syn majitele pronajatého domu. Běsnící muži Roye přivázali k jeho posteli, tloukli ho a nakonec podřezali. Tato vražda nebyla nikdy prošetřena, naopak policie zatkla dva křesťany, kteří vlastnili dům, ve kterém Roy také promítal film o Ježíšovi. Syn jednoho ze zatčených křesťanů se jmenuje Rafqul Islam. Ten popisuje, jak byl několikrát policisty vybědnut, aby za propuštění jeho otce a bratrance zaplatil úplatek. To Rafqul vždy odmítl. Nakonec je propustili po dvouměsíční vazbě. Žaloba proti oběma však nebyla nikdy oficiálně vznesena. Rafqul prohlašuje, že pronásledování si Bůh používá k tomu, aby svůj lid posilil ve víře. A je to podle něho i velmi příhodný čas k misijní službě. „Po té vraždě se chtělo mnoho lidí dovědět něco víc o Ježíši. Slyšeli o tom filmu,

své zprávě za rok 2003 uvádí. „Celní úředníci na letištích pravidelně konfiskují Bible a další nemuslimské náboženské materiály, kdykoli do země přicestují ze svých domovských zemí zahraniční pracovníci křesťanského vyznání, ať již přijíždějí poprvé anebo se vrací z dovolené.“

Veškeré dotazy posílané saúdskému velvyslanectví ve Washingtonu anebo saúdskému Ministerstvu informací v Rijádu týkající se legálního vlastnění Bibli či jejich ničení při celním odbavení zůstávají pravidelně nezodpovězené

– *Christianity Today*, Velká Británie, 26. května 2005

ZATČENÍ ČTYŘICETI KŘESŤANŮ ZA ÚČAST NA MODLITEBNÍM SETKÁNÍ

22. dubna obklíčili příslušníci náboženské policie (tzv. *muttawy*), kteří přijeli v několika nákladních vozech, dům v městě Badeena, nacházející se v těsném sousedství hlavního saúdského města Rijádu. V domě bylo v té chvíli shromážděno čtyřicet pákistánských křesťanů na pravidelném týdenním modlitebním setkání. Všichni účastníci včetně žen a dětí byli zatčeni. Všichni však byli ještě téhož večera propuštěni, kromě majitele domu, Saleem Sardara a kazatele, který je znám pod jménem Emmanuel. Tito dva byli propuštěni až po dvou dnech. Místní sdělovací prostředky uveřejnili vyjádření podplukovníka Saad al-Rashuda, velitele zásahu, který prohlásil, že dům byl zařízen jako kostel, neboť byl vyzdoben kříži, křesťanskými obrazy a také se v něm našly různé křesťanské materiály. Podle Rashuda byla tato církev organizována jistým Pákistáncem, který prohlašoval, že uzdravuje nemocné, zpovídá druhé, vysluhuje přijímání a pořádá modlitební setkání.

Svoboda náboženského vyznání

není v Saúdské Arábii uznávána. Oficiálně je cizincům povoleno praktikovat své náboženství ve svých domácnostech pokud ovšem nepatří mezi proselyty. Ale zátahy jako byl i tento ukazují, že ani tato svoboda není vždy povolena. Ke zmíněnému zátahu došlo právě v době, kdy korunní princ Abdullah byl ve Spojených státech, kde se setkal s prezidentem Bushem. Podle mluvčího kanadského Hlasu mučedníků, Glenna Pennera je tento útok jasným důkazem, že naděje na liberalizaci saúdské společnosti jsou ještě předčasné. „Západní vůdci, jako je prezident Bush,“ uvádí Penner, „musí dát svým tzv. přátelům na Středním východě jasně najevo, že akce podobné té v Badeeně považují za zcela nepřijatelné. Náboženská svoboda je základem lidských práv a musí být jako taková chráněna. O tom zkrátka nelze vyjednávat.“

– *Hlas mučedníků*, Kanada,
28. dubna 2005

INFORMACE O HOSPODAŘENÍ ZA ROK 2004

Milí bratři a sestry,
děkujeme všem, kteří na nás stále pamatují, ať již modlitebně nebo finančně. Chceme Vás jako každoročně informovat o našem hospodaření za uplynulý rok. Přijaté dary činily celkem – 736 836 Kč. Výdaje byly následující: humanitární dary – 473 851 Kč (Moldávie, Ukrajina, Rumunsko, Eritrea, Nigérie a další.) Náklady na bulletin (tisk, sazba, poštovné) – 181 329 Kč. Příspěvek na tisk literatury – 40 000 Kč. Kancelářské potřeby – 7 447 Kč. Bankovní poplatky – 14 610 Kč. Cestovné – 3 074 Kč, finanční audit – 8 000 Kč. Ostatní výdaje – 10 200 Kč.

a o tom co se stalo, a chtěli vědět víc. Bůh si ten útok použil k šíření svého slova.“

Rafqul ví, že pronásledování opět přijde. Modlí se vytrvale k Bohu, aby měl, až to přijde, dostatek síly. Rovněž žádá ostatní křesťany, aby pamatovali na věřící v Bangladéši: „Modlete se za nás, aby nás Bůh zmocnil a připravil k činění jeho díla. Modlete se za nás, abychom byli na pronásledování připraveni.“
– *Hlas mučedníků*, USA, červen 2005

Etiopie

VRAŽDA KŘESŤANSKÉHO STUDENTA

1. února se v etiopské vesnici Alaba (leží v jižní části země) vracel ze školy domů křesťanský student jménem Sarkalat. Bez jakéhokoli varování se na něho vrhlo několik útočníků a mladíka ubodali k smrti. I když se jeho rodiče obrátili na policii, podle dřívějších zkušeností je pravděpodobné, že případ zůstane neobjasněn.

V téže vesnici byla téhož dne surově zbita muslimskými útočníky jedna křesťanská rodina (včetně těhotné ženy). Šlo o rodinu někdejšího muslimského imáma, který od svého obrácení ke Kristu v roce 2003 již prodělal několik podobných útoků. Například v provincii minulého roku mu bylo zabaveno veškeré vlastnictví – nábytek, domácí zvířata i roční úroda obilovin. Hlas mučedníků nyní tuto rodinu finančně podporuje.

Letos na jaře Hlas mučedníků zahájil na žádost skupiny etiopských křesťanů biblické vyučování, jehož cílem je vzdělávání křesťanských pracovníků v Etiopii s ohledem na nepřátelské prostředí ve kterém žijí. Obsahem jsou zejména zkušenosti pronásledovaných křesťanů z jiných muslimských zemí. Pamatujme na věřící v Alaba a prosme, aby vytrvali ve své službě Pánu nejen oni, ale i všichni podobně ohrožení křesťané v Etiopii.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, červen 2005

Andělské návštěvy

„S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly“ (Židům 13,2)

Ti, kdo jednájí s velkým množstvím andělů, aniž si to uvědomují, jsou komunističtí náčelníci věznic. Zde je jeden z takových případů

V Sovětském svazu pracoval jistý pravoslavný kněz na zahradě. Náhle spatřil chlapce, který tam kradl jablka. Kněz chlapce chytil pevně za ruku a ten byl celý strachy bez sebe, neboť očekával výprask. Avšak místo toho kněz naplnil jeho kapsy jablky, další mu dal ještě do ruky a řekl: „Jsi tady kdykoli vítán. Přijď ale jdi brankou a vezmi sebou i své kamarády. Mám pro vás spousty jablek.“ Zanedlouho přišlo řádně vchodem na třicet chlapců. Kněz jim vypravoval evangelijní příběhy, ačkoli bylo v Sovětském svazu náboženské vyučování mládeže přísně zakázáno. Také je naučil řadu duchovních písní. Po jisté době se chlapci obrátili a přivedli sebou i své rodiče. Takto vznikla v Sovětském svazu jedna z podzemních církví.

Avšak jeden z učitelů tento „zločin“ odhalil a kněze udal. Ten navždycky zmizel v sovětských lágrech. Podobně jako anděl se zčista jasně vynořil a pak zase zmizel z dohledu. Zanechal však za sebou vůni nebes a duše opojené láskou k Bohu.

To byl kněz skutečné pravoslavné církve, následovník patriarchy Tichona, který odmítl spolupracovat s komunisty. Metropolita Veniamin a s ním bezpočet dalších kněží bylo zastřeleno, avšak církev žila a vítězila skrze lásku. Lituje toho, že komunisté nevědomky, aniž to tušili, drželi ve svých žalářích anděly.

Baptistický pastor Odintsov odmítl, aby mu ateistické úřady mluvily do toho, jak má spravovat Kristovu církev. Byl zatčen a doslova předhozen psům na roztrhání. I onen náčelník věznice měl u sebe anděla.

Mějme toto úzkostlivě na paměti, když přijímáme nějakého bratra. Co kdyby to byl anděl. Galatští přijali apoštola Pavla jako Božího anděla, dokonce jako Krista Ježíše (Gal. 4,14).

– Z knihy Richarda Wurmbraunda *Reaching toward the Heights*

Nyní nám můžete také psát na naši e-mailovou adresu:

ppc-sf@cmail.cz

Další informace v angličtině lze najít na internetových adresách:

www.persecution.com

www.persecution.net

Starší čísla v elektronické podobě naleznete na internetové adrese:

mucednici.prayer.cz

H L A S MUČEDNÍKŮ

vychází pětkrát do roka.
V provincii vychází dvojčíslo.

Bulletin vydává občanské sdružení **Pomoc pronásledované církvi**.
K hlavním cílům tohoto sdružení patří:
a) poskytovat hmotnou a duchovní pomoc pronásledovaným a potřebným křesťanům
b) informovat veřejnost o pronásledování křesťanů
c) podporovat vydávání literatury, která vypovídá o křesťanských mučednících

Občanské sdružení úzce spolupracuje s celosvětovou misijní organizací *International Christian Association*.

PĚT HLAVNÍCH ZÁSAD

této misie je založeno
na Epištole Židům 13,3

1. Poskytovat (v příslušném jazyce) Bible, křesťanskou literaturu a vysílat křesťanské rozhlasové programy do zemí a oblastí, kde jsou křesťané pronásledováni.
2. Poskytovat v těchto oblastech pomoc rodinám křesťanských mučedníků.
3. Organizovat podpůrné projekty na pomoc věřícím, aby v zemích, kde byli pronásledováni komunistickým režimem mohli obnovit svá vyznání i civilní životy.
4. Získat pro Krista ty, kteří vzdorují evangeliu.
5. Informovat svět o krutostech páchaných na křesťanech.

Tento bulletin lze bezplatně objednat na adrese:

Hlas mučedníků

pošt. př. 21

377 01 Jindřichův Hradec

Dobrovolné příspěvky je možné zasílat na účet:

**Pomoc pronásledované církvi
ČSOB Jindřichův Hradec
č. ú.: 131257607/0300**

Srí Lanka

PASTOŘI ČELÍ POLICEJNÍM HROZBÁM

Podle zprávy Národní křesťanské evangelikální aliance Srí Lanky (NKEASL) z 31. května tohoto roku došlo během uplynulých dvou týdnů minimálně ke třem případům, kdy policie vyhrožovala křesťanským pastormům.

19. května šli pastoři církve Assembly of God ve městě Polonnaruwa na policii v souvislosti s anonymním vyhrožováním, jehož se stal tento sbor terčem. Místo policejní pomoci jim však bylo nařízeno, aby ukončili všechny křesťanské aktivity, nestavěli v městě žádné modlitebny, neboť jde o buddhistickou oblast. Pastorem policie dále vyhrožovala zatčením, pokud budou svými shromážděními rušit klid v oblasti.

Žaloba proti rušení klidu byla 15. května rovněž vznesena proti pastorovi nezávislého sboru ve městě Halpita (oblast Polgasowita). Toho dne požadovali buddhističtí stěžovatelé, aby byl křesťanský sbor úředně zakázán. 27. května dostal tento pastor předvolání k obvodnímu soudu na 30. květen.

30. května dostal předvolání na policejní stanici křesťanský pastor ve vesnici Bendiwewa, aby se zúčastnil pohovoru s místními pohlaváry a buddhistickým mnichem. Pastor byl při pohovoru požádán, aby vysvětlil, v čem spočívá služba jeho sboru. S prohlášením, že si nepřejí ve své oblasti žádné násilí, žádali místní představitelé i přízvaný buddhistický mnich, aby v jejich vesnici nebyla stavěna žádná křesťanská modlitebna a pastor byl požádán o ukončení veškeré evangelizační práce. Policie pak požadovala, aby pastor svou službu omezil jen na pět rodin, které se k jeho sboru hlásí. Rovněž mu bylo naznačeno, že pokud chce ve vesnici zůstat, nesmí s křesťanstvím seznamovat nikoho mimo své shromáždění.

Modlete se za všechny křesťany, kteří se na Srí Lance setkávají s takovýmto pronásledováním. Modlete se i za to, aby všechny žaloby byly staženy a křesťané mohli dál svobodně praktikovat svoji víru. Prosme rovněž za to, aby v této zemi nebyl zaveden zákon zakazující náboženské konverze.

– *Hlas mučedníků*, Kanada, 1. června 2005